

acest Ermilian, peceneg, internat și el în aceeași zi și care tocmai intra în salon, avea ciudățenia de a merge în patru labe, sperînd astfel să provoace transformări anatomice și fiziologice de natură să-i permită recuperarea inocenței desăvîrșite a ființei preumane;

Ermilian s-a oprit lîngă patul lui Clarissimus și i-a cerut acestuia să-i spună dacă-i crescuse coada; nu, răspunse romanul după ce-i examină dosul cu o oarecare suspiciune, ca și cînd n-ar fi fost exclus să-i crească; ai noroc, altfel te-aș fi plesnit peste bot cu ea, spuse pecenegul, îndreptîndu-se spre patul lui și făcîndu-ne pe toți să izbucnim în rîs;

frère Mallarmé, Clarissimus a fost un personaj memorabil; deși scund, frel, *micșorat*, lapiezat de apele de șiroire ale unor multiple boli, avea o grandoare de neexplicat pentru cei mai mulți, care ți se impunea de la primul contact; era, desigur, efectul *modului său special de apariție*, nu corporal, lurd, dens, uriaș, ci printr-un dublu emoțional, aerian, fuzizat de vorbire, de cîmpurile energetice ale cuvintelor, ce puneau în umbră, suspendau între paranteze, *făceau să moară* materia trupului și, în același timp, iluminau arhitectura coloanei fără de sfîrșit a unei răvășitoare tristeți, a tristeții *toate*, care, la rîndul ei, dădea corp sensului ultim al tuturor cuvintelor, cel al strigătului pur, tonalizat în niște *jêrêmiades* într-un *vocero* continuu, ce aducea în memorie timpul *fără timp* al paradisului terestru, al existenței *fără existență* de dinaintea istoriei, cînd ființa era guvernată de cele cinci valori, pentagonul de aur, cum îl numea el: senzație, instinct, emoție, acțiune, mister, pentagon coordonat, la rîndul lui, de rinencefal, organul perfect, care armoniza, solidarizîndu-le, partea cu întregul, în asemenea grad încît, să fiți convinși, Storia și Benedek, striga Clarissimus, dacă o mîină era retezată, în timpul cel mai scurt ea refăcea întregul corp;

niciodată, Storia, niciodată, Benedek, corpul n-a avut ca atunci *toată* libertatea, libertatea de mișcare în lume, pe care, ignorînd-o, o transcendea, asigurîndu-și adaptarea și continuitatea, în fapt, eternitatea, dar și libertatea *invenției libere de sine*, înlocuind, de-a lungul istoriei personale, între ele, diferite forme plastice, într-un spectacol infinit, eliminînd plictisitoare conformitate cu sine a biologiei, ca muștele tale, Storia, sau ca fluturile, gîndește-te, !cîtă creativitate, !cîtă risipă sublimă de imaginație în trecerea de la ou la larvă, de la larvă la pupă-nimfă, muscă sau fluture; !ce frumos, !ce frumos; !dă din aripi, Benedek, și zboară, !ha, ha, ha, ?cum să dai din aripi, ?cum să zbori, dacă tu nu ești fluture și, !ce trist, nu vei fi niciodată; tu rămîi o alcătuire urîtă și urît mirositoare de oase decalcificate, carne putrezindă, osînză sfîrîind la foc mic din cauza febrei, vene și artere ciuruite de colesterol, !vai, cît rău i-a făcut asasinul corpului tău;

asasinul, *frère* Mallarmé, cel care transformase brutal pentagonul de aur într-un hexagon nefast, permițînd rațiunii să apară și, prin ea, morții să se instaleze în centrul lumii, ca și istoriei ei, a morții, să înceapă, căci, cum striga Clarissimus, ?ce să fie istoria, Storia, în esența ei, dacă nu nesfîrșita poveste despre cum oamenii mor sau cum o spune plîngînd autorul Mahabharatei, *un fluviu uriaș care are sînge drept unde, grămezi de boituri drept valuri, care de luptă drept bărci, capete de oameni drept flori de lotus, carne omenească drept nămol și arme de toate felurile drept ghirlandă de plante acvatice*, asasinul, *frère* Mallarmé, era creierul nou care se înfipsea prin haustori lacomi în cel vechi, despicînd printr-o lovitură precisă de *labrys* ființa în două;

crede că așa e, Benedek, perora Clarissimus, devenit din *pleureur* revoltatul absolut, care nu punea sub semnul

negației un tip de societate, un sistem politic, o anume morală sau cultură, ci însăși specia umană, așa e, Benedek, crede-mă, între neoencefal și rinencefal nu există o deplină coordonare ori ierarhizare; Siddharta Gautama a înțeles-o printre primii și a spus-o în faimosul *discurs din Benares*: corpul și rațiunea nu sînt unificate de un același eu, tendința lor fiind să rămîină independente; și atunci, pe bună dreptate, a început să fie contestat mai întîi izolat și ezitant, apoi în campanii din ce în ce mai radicale și bine articulate, neocortexul, care, deși fusese astfel construit încît, născînd rațiunea, să se afle continuu în căutarea unei explicații a universului, n-a reușit decît să facă vad morții să se strecoare în căsuța fragilă a corpului, fiindcă acesta este adevărul, Benedek, rațiunea a pus ființa armonioasă și luminoasă de mai înainte în contact brutal cu realitatea morții, în fața căreia el, corpul, are un recul violent, obișnuința lui de a trăi, nu numai cu mult anterioară, ci și eternă, intrînd în opoziție dramatică cu aceea trecătoare, fragmentară și inconfortabilă de a gîndi; rațiunea a născut moartea, moartea, spaima, spaima, haosul înăuntrul ființei și purul hazard în afara ei și atunci, ea însăși înspăimîntată de ravagiile făcute, într-un gest care s-a dovedit cel mai negator cu putință, a inventat zeul *explicator*, legitimant și salvator, într-un proces lent, dar continuu de *irealizare* a lumii terestre, unice și solare de ieri, dînd, în același timp, realitate irealității cerului, populat de zei; evident, cum spuneam, negatorii n-au întîrziat să apară: vechii evrei esenieni, care s-au izolat de lume, *nastika*, ale căror opere au fost distruse, pentru că postulau că rațiunea umană este inefficientă și că nu există o cauză supranaturală a lumii și propuneau ca imperativ recuperarea bucuriei terestre și a plăcerii simțurilor, Lao Zi, care cerea omului desăvîrșit să nu facă nimic, să se lase

abandonat contemplației și să activeze intuiția pentru a redescoperi totalitatea simplă și organică a lumii, acel *dao* precis și, în egală măsură, vag definit, Gorgias, care decreta că nimic nu există în afară de ce cade sub simțuri, Epicur, mai ales Epicur, care n-a ezitat să nege existența zeului, ori Fidias sau Praxitele, care, dacă n-au negat realitatea zeilor, le-au subminat serios autoritatea, unul sculptînd pe scutul zeiței Atena chipul lui și pe al prietenului său Pericle, celălalt înfățișînd-o pe Afrodita în pielea goală, și mulți alții, dar toți, absolut toți au eșuat nu numai pentru că au fost respinși de uriașa cultură oficială, ca și de cea populară, la fel de puternică, a zeului întemeietor și salvator, definit fiecum: Șamaș, Anu, Marduk-Bel, crocodilul Sobek, taurul Apis, Hathor cu cap de vacă, Ra cu cap de erete, Ivaï, și cîți alții, Benedek; iată: pisica Ur, peștele Maar, șacalul Vog, Osiris, Seth, ucigașul fratelui Osiris, misteriosul Ka-„dublul“, Yahwe, Ahura Mazda, și încă, Storia: taurul Haoma, Ahriman, Vișnu, Siva, Tian, Hu-Tu, șarpele Kung-Kung, dao al lui Lao Zi, *numele* lui Kong Zi, vulpea Beth, Kani, Zeus, Hera, apeironul fericitului Anaximandru, ideile pure ale lui Platon, Jupiter, Mithra, Zamolxis, Wodan și, în sfîrșit, cei *mai tineri*: șarpele Quetzalcoatl, Huitzilopochtli, Ixchel, Hunab, Hristos și Allah;

!extraordinar, cît de mulți sînt, exclamă vizigotul Acipenser; și mai sînt, Acipenser, spuse Storia, Clarissimus n-a făcut tot inventarul cerului; ?și cum de încap toți într-un singur cer, se miră celtul Mac Dara, trebuie că stau destul de înghesuiți;

?dar ce spuneam, strigă Clarissimus, bătînd din palme și curmînd dialogul naiv de mai înainte;

spunea, *frère* Mallarmé, că negatorii eșuaseră nu numai pentru că fuseseră respinși de *cultura zeului*, ci și din cauză că ei înșiși fuseseră *despicați*, *viul locuind în același*

corp cu mortul, viitorul mort, de care și lor le era frică și erau pregătiți de fugă, precum toți ceilalți, fiindcă, pe scurt, răul li se întâmplase și lor, neocortexul era în ei și rațiunea, ca și moartea și timpul, însoțitorii săi, deveniseră și fatalitatea lor, a trăi pur și simplu și total, aderând la regn, la acel *noi* neconștient și etern, instinctiv, emoțional și din recunoaștere senzorială nu mai era posibil;

eu s-a desprins brutal de *noi* și această galaxie de *eu-ri*, Benedek, striga înflăcărat Clarissimus, viermănoase, în care s-a cuibărit spaima de timp și de moarte, fiecare gândindu-se pe sine ca *același, independent și diferit* și gândind lumea, în căutarea, !ce ironic și ce trist, a soluțiilor de supraviețuire, a nemuririi, în fond, ca și când n-ar fi avut-o niciodată, dar descoperind de fiecare dată un nou mod al morții dense, masificate, definitiv victorioasă, de a reven-dica lumea, strigând: *!et in Arcadia ego, !et in Arcadia ego*, și această galaxie de *eu-ri*, în mișcare bezmetică, nu este altceva decât un miriapod care se împiedică în propriile-i picioare, da, Benedek, dacă un miriapod și-ar gândi mișcările în timpul mersului, acum mișc piciorul al zecelea, apoi pe al șaptelea, după el pe al cincilea, să fii convins că s-ar împiedica în propriile-i picioare;

totuși, l-am întrerupt eu, *frère* Mallarmé, trebuie să existe oameni care, educându-și îndelung și cu ferveare gândirea, să obțină, fie și numai o clipă, starea necesară ce le permite, suspendând timpul și moartea, trăirea totală căreia însăși rațiunea, transfigurată, să-i devină substanță, proiectându-se astfel în și ca centru unic vibrator și luminos al lumii, precum Mallarmé, de pildă, a cărui experiență a gândirii-limită e cunoscută;

e o iluzie, domnu' Mirel, nici Mallarmé, nici alții n-au reușit decât să-și mortifice inutil corpul și să aibă viziunea nimicului; și ei, ca și noi, ca și toți ceilalți, nu fac altceva

decît să-mi livreze dovezi care susțin teoria *irațiunii infinite*, da, domnu' Mirel, aceasta este opera neocortexului: irațiunea infinită; rațiunea, care promitea adevărurile ultime, cu toate formele ei de exprimare, tot atâtea concepte tari, dar inconsistente, chiar contradictorii ale filozofiei, precum binele, frumosul, comicul, tragicul, adevărul, justiția, prin urmare, rațiunea este modul specific, cu toate seturile de reguli la vedere, de gramaticalizare a irațiunii infinite;

?să nu mai fie nici o soluție de salvare, Clarissimus, strigă, cu voce tremurată, trădînd neliniștea, vandalul Gelimer;

nu, problema umană este insolubilă, nu poate exista o soluție reală, doar simulacre, precum cel al domnului Mirel, care, deși corpul lui este *un ceas pentru care nu mai există baterii de schimb*, cum o va spune într-o carte pe care-o va scrie la ieșirea din spital, continuă să trăiască *fericit, pur*, asigurîndu-și o *existență în groapă și în somn*, în centrul cîmpului magnetic al emoției, înfiorat de mici mitologii păgîne, precum aceea a bursucului care retează copiilor organele sexuale, sau răstălmăcind-o pe cea creștină, imaginînd un Dumnezeu care le scoate mașele afară cu cuțitul aceluiași copii, glorificînd solidaritatea și libertatea corpurilor în mișcare, avînd un contact special, de ordin senzorial, cu lucrurile, un contact magic, ce se face în deplină bucurie, prin care lumea este mereu surprinzătoare, și este surprinzătoare pentru că e percepută în ipostazele ei virginale, în clipa *stînd să se nască, clipă ce*, o va spune domnu' Mirel în viitoarea sa carte la pagina 71, *se repetă și se repetă cu fiecare lucru în parte; oprită acolo*, in statu nascendi, *uitînd ce urmează să devină, lumea este nedefinitivă, continuu definibilă; deplasarea ficțională a lucrurilor și a mea printre lucruri este modul meu de a fi*;

!ce surpriză, *frère* Mallarmé; !Clarissimus cita dintr-o viitoare carte a mea; eram uluit, ca și toți ceilalți care, ca